

forbindelse, men man kom meget snart til den Overbevisning, at den paa ingen mulig Maade kunde bære sig, og navnlig ikke kunde vedblive at eksistere uden en temmelig betydelig Subvention fra Kolonialkassens Side. Dette fandt man dog ikke nogen Anledning til at gaa ind paa, fordi de Fordele, en saadan Dampskibsforbindelse bød, ikke stode i nogetomhelst Forhold til de Offre, der krævedes. Man maa nemlig erindre, at Seilskibene kunne gjøre en meget tilfredsstillende Fart mellem Verne, fordi de saa at sige til enhver Tid have gunstig Vind, hvad enten de gaa frem eller tilbage, thi Vinden er der til Stadighed nordlig, og da Forbindelsen sker fra Vest til Ost eller fra Ost til Vest, ville de, til hvilken Side de end gaa, kunne benytte Vinden til Seilfart. Grunden til, at de Forsøg, der ere gjorte med en Dampskibsforbindelse, igjen ere opgivne, er altsaa den, at man ikke satte nogen Pris paa den, i alt Fald ikke en saadan Pris, at man vilde give den Subvention, som var nødvendig. Jeg kommer nu til det ærede Medlems væsentligste Anseepunkt, nemlig at Administrationen skulde være for dyr. Det ærede Medlem har allerede selv anført de Indvendinger, som maa siges at have fuld Gyldighed lige over for en Sammenligning med de engelske Der, nemlig at den engelske Regjering betaler Guvernøren og de væsentlige Militærstationer derovre. Hertil kommer det Moment, som det ærede Medlem ogsaa berørte, nemlig, at jo mindre Kolonierne ere, desto mere maa man finde sig i, at det koster at administrere dem. Jeg vil dermed ikke have sagt, at der ikke skulde kunne gjøres forskjellige Simplifikationer og Indskrænkninger i Civiladministrationen, og jeg vil tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at man i den Henseende har gjort et ikke saa ringe Skridt, idet man har flyttet Guvernøren fra St. Croix til St. Thomas, hvor hans Nærværelse som oftest vil være mere nødvendig end paa St. Croix. Efter de Underfølgelser, som har fundet Sted derovre, er man imidlertid bestandig kommen tilbage til, at den Udgift, som væsentlig trykker Verne, er Militærudgiften, og i den Henseende tror jeg ikke, der kan lægges nogen Skyld over paa Regjeringen, fordi der ikke er sket Noget i denne Henseende. Ved Anordning af 1872 blev det nemlig med begge Kolonialraads enstemmige Samtykke besluttet at reducere den militære Styrke saa betydelig, at der besparedes 13,000 vestindiske Dalere paa det militære Budget, og der har senere, da man maatte opgive ethvert Haab om at faae nogen direkte Understøttelse herfra, paany været Spørgsmaal om, navnlig for St. Croix's Vedkommende, at reducere det end yderligere med 12,000 vestindiske Dalere. Dette kan dog ikke gjøres strax, fordi Hovedsagen bestaar i at trække begge Garnisoner sammen til een, hvilket imidlertid kræ-

ver visse Byggeforetagender og visse Pensioner, og man har derfor ikke endnu bragt denne Sag frem, saa meget mindre som man paa selve St. Croix nærer ikke saa ganske ringe Frygt for, at den derved tilbageblivende Styrke, der, saa vidt jeg erindrer, vilde være 90 Mand, ikke vilde være tilstrækkelig til at afværge mulige Forstyrrelser i den indre Tilstand. Spørgsmaalet har dog altsaa paa ingen Maade været foresømt fra Regjeringens Side, men der er gjort, hvad man har anset for at være gjørligt, ja man er endog gaaet saa vidt, at man har vaakt Frygt for, at den tilbageblivende Styrke ikke skulde være tilstrækkelig. Med Hensyn dernæst til Selvforsyndighed, til Selvforsyrelse, har den ærede Ordfører selv brugt Udtrykker, som jeg ikke engang vilde have brugt, om Opfattelsen af de Antydninger, der findes i den beskændte Udvalgsbetænkning fra St. Thomas. Selv det ærede Medlem, som ellers ikke er bange for at gaa vidt, har maattet erkjende, at de Forordninger, der stilledes fra en vis Side paa St. Thomas, hvilken desværre har Magten i Kolonialraadet, gik ud over alle Grændser, og gik saa vidt, at det var umuligt at forene dem med det statsretlige Forhold, hvori Verne staa til Danmark. Jeg ønsker ikke at indlade mig videre paa dette Spørgsmaal; men jeg vil kun sige, at Regjeringen heller ikke i den Henseende har ladet sig komme Noget til Last, idet der allerede i 1872 blev forelagt Kolonialraadene Forslag til en Omordning af Forholdene. Dette Forslag mødte heller ikke nogen væsentlig Vanskelighed fra Kolonialraadets Side paa St. Croix, alene med Undtagelse af Spørgsmaalet om Fritagelse for overhovedet at give noget Bidrag til Statens Forsynenheder; men paa St. Thomas er det derimod gaaet saaledes, som den ærede Ordfører selv udtalte, og jeg skal tilføje, at der er viist en saadan Fremgangsmaade, som jeg tror, man heller ikke ret vel vil kunne billige. Det er nemlig givet, at Udvalgsbetænkningen var færdig den 24de November 1873, men at den blev først omdelt og sat paa Dagsordenen i Kolonialraadet den 7de Juni dette Aar, og vel at mærke paa en Tid, da man vidste, det var umuligt for Guvernøren at være tilstede, fordi han var paa en Reise til St. Croix. Dette synes at tyde paa, at man paa St. Thomas er inde paa en saadan Vej ved Behandlingen af dette Spørgsmaal, at det ikke kan siges at være Regjeringens Skyld, at der ikke allerede nu kan foreligge Moderlandets Lovgivningsmagt et Grundlag for en Forandring i de bestaaende Kolonialforhold. Jeg skylder derhos Sandheden at tilføje, at, medens der i det foreliggende Lovforslag er givet en vis Udsigt til, at dette mulig kunde ske i denne Session, have Forholdene stillet sig saaledes derovre, at denne Mulighed er forsvunden. Der er imidlertid endnu nogle Udtalelser i den nævnte Udvalgsbetænkning fra 1871, som den ærede